

Kırmızı Kurdeleli Eğitim Sistemi

– Mesut Kaymakçı · 23 Ocak 2013

Eğitim dünyasında heyecanlı, umutlu ve bir o kadar da kırılgan bir döneme giriyoruz. Dersler anlatıldı, sınavlar yapıldı, notlar verildi artık iş karnelerin verilmesine geldi. Bir nevi şirketlerin sene sonunda yaptığı kar zarar bilançosunun yapıldığı haftaya girdik. Yani kısacası dananın kuyruğunun koştığı zaman dilimindeyiz artık. Nede olsa karneler verilecek, karne zamanı ak koyun kara koyun ortaya çıkacak imiş. Gerçekten çıkacak mı acaba?

Şu anda tembel diye nitelendirdiğimiz öğrenciler güzel ve modern imkânlarla sahip bir ülkede yaşasaydı sonuç aynı mı olurdu?

Neden sadece öğrencilere karne veriliyor. Neden sistemi koyan insanlara, sistemin yürütücü mekanizması eğitimcilere ve velilere not veya karne verilmez. Bence onlara da karne veya not verilmesi gerekir. Belki takdir alırlar belki de teşekkürlü pekiyi alırlar kim bilir "kırmızı kurdele" hak edenler bile çıkar.

Biz öğrencilere ne verdik ne istiyoruz?

Mesela veliler kendileri örnek olmak anlamında kitap okuyor mu? ? Okulda verilen dersleri günü gününe takip edip ev ödevlerini yapmadığı zamanlarda destek oluyor mu? Evde ders çalışma ortamını bozan engelleri ortadan kaldırıyor mu? En az iki haftada bir okul öğretmenleri, rehberlik öğretmeni ve okul idarecileri ile görüşmek için okula gidiyor mu? İki hafta bile az ama çalışan anneler düşünerek bu süreyi uzun tutmak istiyorum. Çocuğun ders çalışmama sebeplerini araştırıyor mu? Bu faaliyetleri yapan veliler kırmızı kurdeleyi sonuna kadar hak etmişlerdir.

Öğretmenler derslerini güzelce anlatıyor, sınıf motivasyonunu sağlıyor mu? Vereceği derslere hazırlık yapıyor mu? Dersle alakalı farklı materyaller hazırlayarak öğrencilerin ilgisini çekebiliyor mu?

Öğrencilere kritik (sorgulamacı) düşünmeyi öğretmek için zaman zaman onlara sormak için farklı sorular hazırlıyor mu? Sürekli okuduğu kitapla dolaşarak öğrencilere örnek olmaya çalışıyor mu? Son okuduğu kitaplardan derslerde ara ara bölümler okuyor mu? Öyleyse değerli öğretmenlerimize de bir kırmızı kurdele takmamız şart oldu.

Okul idareciler sürekli ders yapmayan derslere gelmeyen öğrencileri tespit edip rehber öğretmen eşliğinde çocukları toplayarak onları bilgilendiriyor mu? Zararlı madde kullanımı hakkında aylık bir saat bilgi verilerek farkındalık kazandırıyor mu? Özellikle okulda sigara içen öğrencilere caydırıcı bilgiler veriliyor mu? Resimli ve videolu sunumlar yapılıyor mu? Yapılıyorsa değerli idareci büyüklerimize de bir kırmızı kurdele takmamız şart oldu.

Ve eğitim sistemimiz, ülkemizin bütün okullarında ikili eğitimden tekli eğitim sistemine geçebildik mi? Hepimiz biliyoruz ki ikili eğitim sisteminin olduğu okullarda verim biraz düşüyor. Sabah erken kalkan öğrenci tam hazırlanamadan, tam kahvaltı yapmadan okula gelmek durumunda kalıyor. O saatte sokaklar çok güvenli sayılmaz. Sonuçta bütün öğrenciler servisle okula gitmiyor. Ayrıca, teneffüsler de çok kısa olduğu için tam dinlenmeden, önceki dersi tam hazmedmeden koştur koştur öteki derse giriyorlar. Sınıflardaki öğrenci sayısını 30'un altına indirebildik mi? Bu rakamın üstünde öğrencinin

dikkati dağıldığı gibi öğretmenin de ders hâkimiyeti zayıflayabilmektedir. Sürekli köklü değişikliklerin yaşandığı bir eğitim sisteminde yarın ne olacağı garanti mi? Bu ülkede hiçbir eğitim sistemi 10 sene hiç sekteye uğramadan uygulanabildiği oldu mu? Çünkü, istikrar sağlanamazsa çocuklar da şöyle düşünebileceklerdir. " Nasılsa yarın sistem değişir, af çıkar. Biz nasılsa yine bir şekilde kurtuluruz. "

Eğitim en başta istikrar işidir. Sınıflarda öğrenci sayısı 30'un altına çekilip tekli eğitim sistemi istikrarlı bir şekilde uygulanabiliyorsa eğitim sistemimize de kırmızı kurdele takmamız şart oldu.

Sınıfın müzmin tembellerinden biri ve liseyi 3 sene uzatmalı olarak zar zor bitirebilen bir insan olmam belki de "tembel" diye adlandırılan öğrencilerle empati kurmamı sağladığı için bu şekilde düşünüyorum. Ben üç sene liseyi terk ettikten sonra okulda öğretilen ne varsa tamamına yakını unuttum. Sonra bir dershaneye yazıldım. Eğitim anlamında her şeye yeni baştan başladım. Ticaret lisesi mezunu olmam ve haftanın iki günü okula gitmem dolayısı ile dershanedeki konuları takip etmem çok zor oldu o dönemde. Ayrıca esnaf olan babamın sağ kolu olduğum için öğleden sonraları babama dükkânda yardım etmek zorunda oluşum da hikâyenin başka bir duygusal bir yönünü oluşturuyordu. Fakat yine de üniversiteye girme imkânım oldu. Burada hayatımdan kısa bir zaman dilimini paylaşmak istememin sebebi kimseyi sıkmak değildir. Sadece benim durumum birilerine örnek olursa kişisel olarak memnun olurum, fazlası değil. Çünkü tembel öğrenci yoktur iyi motive edilmemiş öğrenci vardır. Bizler, dört dörtlük eğitim sistemini kurduk her şeyi düzenli yaptık geriye çocukların fırçası mı kaldı?

Her insan tektir ve benzersizdir. Her insanın kendine ait özellikleri, yetenekleri ve ilgileri vardır. Bu anlamda eğer uygun eğitim ve rehberlik verilirse her insanın içindeki cevher mücevhere dönüşür.

Yani, her insanın içinde bir dahi yatar. Dolayısı ile eğitim ve rehberlik bir insanın içindeki bu dâhinin ortaya çıkmasını sağlar. Öyleyse bireye verilecek rehberlik hizmeti ve eğitim kişinin yapısına uygun olmalıdır. Şu anda mevcut eğitim sistemleri ile öğrenciyi yakından tanımak mümkün olamamaktadır. Her insan bir dünyadır ve o dünyanın dağlarını, denizlerini, hava ve iklim şartlarını iyice araştırmak gerekir. Bu araştırma sonucunda da o insanın hangi mesleğe uyumlu ve eğilimli olduğu tespit edilmesi gerekir. Bu anlamda mevcut eğitim sistemlerini hazır alınan takım elbiseye benzetebiliriz. Bu takım elbiseler genel olarak herkese her bedene uyuyor; fakat bazı yerleri bol ya da dar gelebiliyor. Bu takım elbiseler belki belli oranda iş görüyor ama kimseyi tam mutlu edemiyor. Bu benzetmeden yola çıkarak şunu söyleyebiliriz: Kişiye özel takım elbise gibi "kişiye özel eğitim" verilmeli. Albert Einstein'ın çok güzel bir sözü var : " Aslında herkes dahidir; ama siz kalkıp bir balığı, ağaca tırmanma yeteneğine göre yargıyorsanız, tüm hayatını aptal olduğuna inanarak geçirecektir."

Şimdi değerli büyükler, sonuç ortada bu dünyayı biz büyükler kurduk ya da bizden öncekiler kurdu. Doğruluk yanlışlık, çirkinlik ve güzellik adına her ne varsa biz önceden doğan bizler yaptık. Sonra gelenler yani çocuklarımız da bizde ne gördülerse onu aldılar ve uyguladılar. Örneğin, sigara Amerika kıtasından hiç getirilmeseydi ya da bizler de o yanlış devam ettirmeseydik çocuklarımızın sigaraya alışır mıydı? Bu yazıyı okuyup da halen çocukları fırçalamakta kararlıysanız, kesinlikle kendinizi frenlemeyiniz. Yanlış eğitiminin tetikçiliğini yaparak onlara en büyük cezaları veriniz. Vicdanınızı rahatlatacak argümanlarınız varsa o zaman suçluyu bulmuşsunuzdur artık! Yalnız bu noktada sizlerden bir ricam olacak.

İlk taşı günahsız olanınız atsin!!!